léghajó

NAGYMAMÁM KERTÉSZE

Izer Janka

Egy évvel később a velencei ház és a kert közötti járdát söpörtem. Fehér nyáriruha volt rajtam, szeretem azt a ruhát, könnyű, tündéres szoknya. Mezítláb, kezemben a seprűvel száz százalékig egy mesében éreztem magam. Azon gondolkodtam, hogy vajon hogyan kerülhettem ebbe a helyzetbe a mese szerint, jóságból segítek-e vagy szolgaságból, vándorúton vagyok-e, vagy most fogok elindulni? Az Olvasót is magam előtt láttam, ahogy éppen elképzel engem. Szinte természetes volt, amikor észrevettem, hogy valakinek a tekintete szúrja a hátamat. Megfordultam és felnéztem. Középkorú férfi támaszkodott a kerítésnek kényelmesen, már jó ideje figyelhetett.

– Jó napot! – hallottam a hangomat, miközben az ijedtségtől mozdulatlanul bámultam az idegent. Ez egy kicsit mintha zavarba hozta volna, mert észbe kapva összeszedte magát.

– Szia, Nagymamád itthon van? – kérdezte közvetlenül. Ez megnyugtatott, talán akkor mégsem annyira idegen.

– Igen, ki keresi?

– A kertész – felelte jelentőségteljesen, mintha tudnom kellett volna, ki ő – Megmondanád neki, hogy a fizetésemért jöttem?

Félretámasztottam a seprűt és besiettem.

Mami nem lepődött meg, elküldött a fekete pénztárcájáért. Keresés közben jutott eszembe az egész, hogy miért mutatkozott be olyan sokatmondó hangsúlylyal az az ember. Nevetségesnek tűnt, hogy az eseményekre is alig emlékszem, azt az embert pedig teljesen elfelejtettem.

Azon a nyáron kísértem le először a nagyszüleimet Velencére egyedül, mint legidősebb unoka, rendbe tenni a nyaralót.

Rám bízták a cseresznyeszedést, addig ők átmentek a kisházhoz (akkor azt még nem adták el). Meghagyták, hogy ha jön a kertész, mondjam meg neki, máris jönnek.

A cseresznye finom volt, és gyorsan gyűlt a kosárba is. Aztán egyszerre ott termett egy alak, Mamit kereste. Mondtam, hogy mindjárt itt vannak, csak átugrottak a másik házhoz. Odajött hozzám, nézte, ahogy szedem a gyümölcsöt.

– Segítsek? – kérdezte, miközben furcsán lefele sütötte a szemét a mellkasom felé, nem találkozott a tekintetünk. Nem kell, köszönöm, de azért megkínáltam cseresznyével. Inkább a fáról evett, közben megértettem, mit bámul. Kihúztam magam, most először nézett meg egy férfi, aki nem a korosztályomba való, de kicsit zavarba is hozott, úgyhogy beszélni kezdtem, amire felpillantott. A szeme ijesztően villant, mint a torreádoroké. Elfordultam és inkább szótlanul töltöttem tovább a kosarat, amikor minden bevezetés nélkül odalépett hozzám és a tenyerébe fogta az egyik mellemet.

Nagyon erős kiszolgáltatottság érzetnél a szemem furcsán reagál, eddig mindenki megijedt, akire így néztem. Éreztem most is, ahogy az a gyűlölettel vegyes elutasítás megtölti a tekintetem, meg az a minden mást kizáró parancs, miközben eltoltam a kezét. Fogalmam sincs, kitől örököltem ezt az erőt. Két lépést hátrált, dadogva közölte, hogy inkább megvárja a nagymamámat fent, és csattogó papuccsal elsietett.

Nemsokára megjöttek. Papi csatlakozott hozzám, és megtanított, hogy a cseresznyét – és minden más gyümölcsöt – szárával együtt kell leszedni, mert úgy tovább eláll, nem rohad el olyan hamar.

Hazafelé Mami áradozott, hogy ez a kertész igazán nagyszerű, remekül rendben tartja a kertet, és még meg is dicsért engem, hogy hasonlítok Mamira.

Fotó: Guitman Barnabás

Bámultam a mozdulatlan fehér felhőket a kocsiablakon keresztül. Vajon miben?

Otthon elmondtam azért a dolgot, Anya meg Apa persze egyből telefonálni akartak, hogy rúgják ki a kertészt, meg feljelenteni, de kértem, hogy ne, hiszen végtére is nem történt semmi, és Mami úgy odavan érte. Bár legbelül inkább a megalázottságtól féltem, nem akartam, hogy az egész nagycsalád megtudja, és erről beszéljenek, mert csámcsogni való téma. Inkább el akartam felejteni. Sikerült is.

Visszaérve gyorsan odadobtam a pénztárcát, és kimenekültem az ajtón, vissza söpörni. Mikor a férfi elment, Mami behívott.

– Ez volt az a pasas, aki fogdosott? – kérdezte olyan hangsúllyal, mintha valami vádlott lennék. Szóval mégis elmondták. Akkor most már mindegy. Nyeltem egyet.

– Igen.

Láttam, hogy nem hisz nekem, szinte olvastam a gondolataiban. Hogy túl élénk a fantáziám, biztos csak azért találok ki ilyeneket, mert azt akarom, hogy figyeljenek rám. Két éve még a kövérségemért szekált a család, biztos ezzel kompenzálok.

Maminak van egy könyvszekrénynyi felnőtteknek szóló, romantikus regénygyűjteménye Velencén. Amikor a testvéreim meg én kicsik voltunk még, alsósok, a nyaralásokon előszeretettel olvastunk fel ezekből egymásnak. Nem mintha sokat értettünk volna belőlük, de mindig nagy szidást kaptunk, ha a szülők rajtakaptak minket, a tilosban járni pedig izgalmas. Aztán sejteni kezdtem dolgokat, és tizenöt évesen kölcsönvettem kettőt a polcról, el is olvastam őket titokban, a nyaralás alatt. Azok arról meséltek, hogy fantasztikus, mikor egy vadidegen férfi a csónakház sötétjében megerőszakol.

1996-ben született Budapesten, Pannonhalmán él, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem osztatlan tanári – magyar és történelem – szakán tanul. Novelláit és egyéb írásait az Előretolt Helyőrség, az Irodalmi Jelen, a Képmás Magazin, a Magyar Napló és a Pannon Tükör publikálta.

vers

Eszteró István

Az idők birodalmát is felülírva

Mint pitypangmagok, amelyek hintázva
szállnak bolyhos ejtőernyőiken
szerteszéjjel a világba,
hullunk nemlétből létbe hősien,

előbb szabadesésben, ahogy percek
az idők birodalmát is felülírva
a végtelenhez érni mernek,
míg légzés nélkül a tüdő kibírja,

születés előtti s halált követő
a közbülsővel még összegubancolva,
mikor a lélek keresztet vető
ujjával érintve kecsesen oldja

ki fenn a selymes kupolájú kéket,
s mintha szívére ölelne sietve
teremtő ösztön karja, már lefékez
a napsugarak megtartó zsinegje,

s alattunk százszorszép mintasereg
paplanja leng, felbontása pixel,
amihez hófehér csipkézett hegyek
gondosan hímezett párnája is kell,

mígnem leérünk százszor újra s épen,
biztonságban szigetre, fényes csúcsra
jól ismervén kioldón, féken
minden manővert, akár szemlecsukva,

nem is figyelünk már beidegződés
könnyelmű szárnyán lebegve, mint felhő,
mely meghökken egyszer valami előtt, és
nem nyílik többé ki az ejtőernyő.

Csellista